

"Qui guanyi, el dia 13 ens telefonarà"

Xavier Trias, que fa uns dies va anar al congrés del Bloc a València, és el candidat de Convergència i Unió a les eleccions del 12 de març. Diu que encara no s'imagina ministres de CiU a Madrid i que el successor de Jordi Pujol serà "el millor de Convergència i d'Unió".

Hem entrat en un temps en què hi ha una mena d'esquizofrènia multilateral, on les coses no són tan clares com abans i els partits polítics parlen amb tothom i no descarten pràcticament cap col·laboració. Com es mouen en aquest nou panorama dos partits ja clàssics en les tasques de govern com Convergència i Unió?

—Amb comoditat. Sobretot a l'estat sempre hem apostat per una cultura del pacte, del diàleg, de buscar la governabilitat i per tant això a nosaltres no ens ve de nou. El que succeeix és que s'està imposant una cultura diferent, que és la del *tacticisme*, la de la tàctica. A mesura que un conjunt de partits perden potencialitat i tenen uns resultats dolents, els partits grans intenten com sigui aconseguir els vots residuals dels més petits. Comencen, doncs, aquestes tàctiques estranyes que porten la gent a una certa desorientació. És la tàctica de dir: "És igual la ideologia, però sumats podríem tenir uns resultats bons". És un nou plantejament, que no és la cultura del pacte postelectoral, sinó que és intentar evitar sotmetre's a la votació pública i intentar sumar el màxim d'esforços, en molts casos per anar contra algú, i en el que nosaltres no ens movem ni ens mourem.

—No és també *tacticisme* canviar el discurs de "donarem suport al partit més votat" a "donarem suport a qui pugui formar govern"?

—No. És una realitat. Nosaltres ens presentem a unes eleccions amb un programa. El nostre plantejament és pactar i lligar el pacte a un programa. L'avantatge que tenim en aquestes eleccions és que tenim les mans més lliures. En anteriors circumstàncies hem tingut unes responsabilitats molt grans, com la necessitat d'entrar a la Unió Europea. Aquesta situació ara no es dona, no hi ha cap pressa immediata, ni cap problema

immediat que ens preocupi. Econòmicament les coses van bé, Europa té un cicle econòmic positiu que s'està aprofitant, l'atur baixa... Tot això ens permet insistir molt més en el nostre programa. Aquesta és l'única diferència d'ara. El 13 de març, si algú ens necessita per la governabilitat, nosaltres hi estem disposats. El nostre programa té dos punts bàsics: necessitem més capacitat d'autogovern i un nou sistema de finançament, per poder ser un país punter econòmicament i socialment. Qui vulgui negociar amb nosaltres ha de parlar d'això.

—Costa d'imaginar-se que els dos partits que representen i han representat el catalanisme polític a la política espanyola, Convergència i Unió, no donin suport al partit que formi govern, encara que sigui el PP. La tradició històrica demostra que sempre han trobat la manera de col·laborar-hi.

—A mi també em costa pensar que no donem suport al que guanyi. Em costa. Ara bé, haurem de defensar el programa. Crec que malgrat que durant la campanya PP i PSOE tenen tendència a prendre unes actituds molt centralistes, després, quan s'acaben les eleccions, es veuen obligats a canviar d'actitud. I fan aquestes transformacions que hi ha gent que no entén, no? És a dir, passen de cridar "Pujol, enano, habla castellano" a dir "vine i parlem-ne". Estic convençut que —per molt que sembli que durant la campanya una

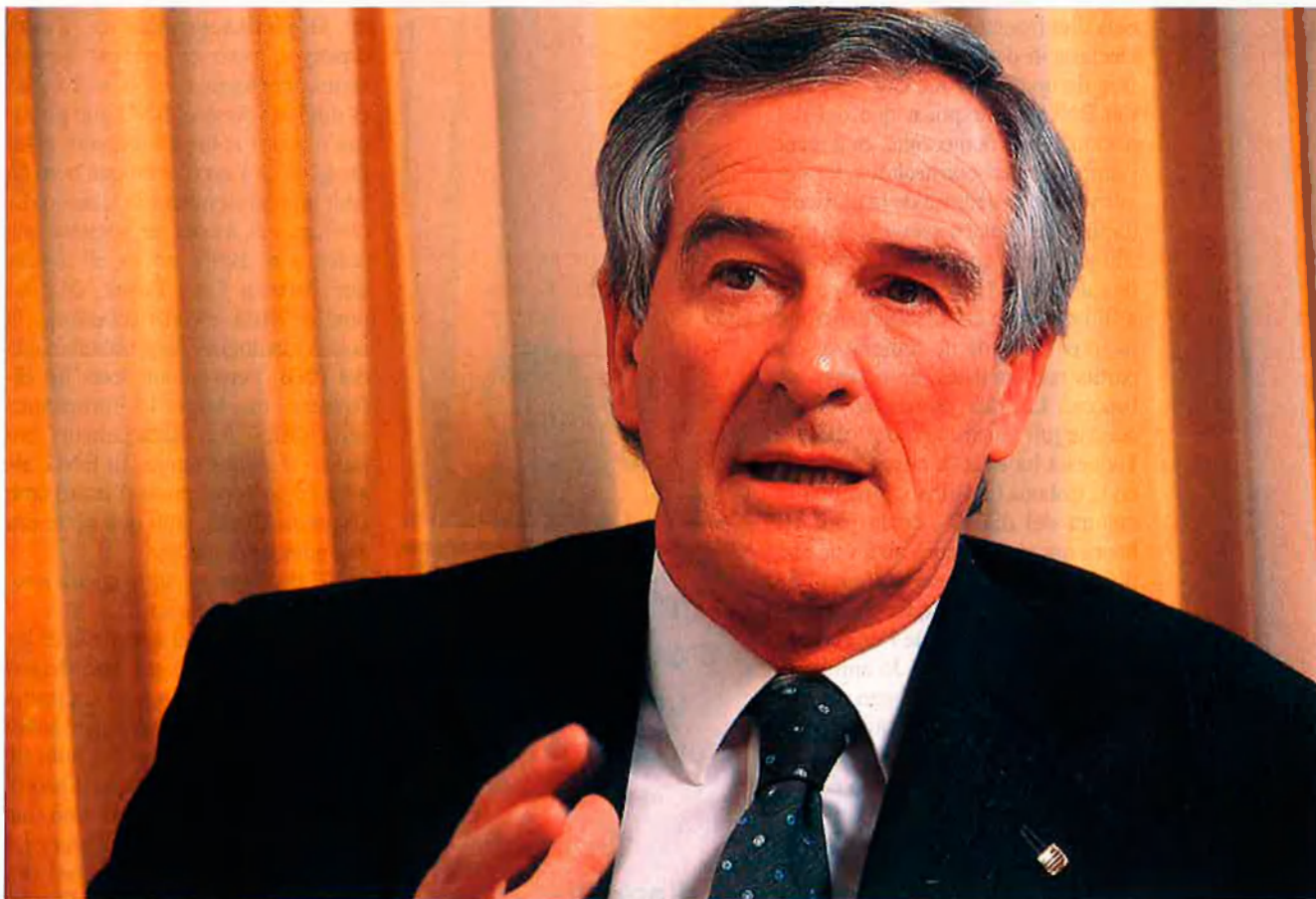
"Quan sents que els socialistes diuen que s'ha d'anar amb Esquerra Unida per evitar que els nacionalismes puguin influir en la governabilitat de l'estat, això és una de les ximpleries i dels despropòsits més grossos que he sentit."

de les obsessions del PP i del PSOE és agredir els nacionalismes—, el dia 13 de març, el que guanyi, ens telefonarà. N'estic convençut.

—Quin balanç fa del suport que vostès han prestat primer al PSOE i després al PP?

—Des del punt de vista autonòmic, pel que fa a les transferències, a traspessos importants, hem de dir que el resultat ha estat més positiu amb el PP. És veritat

JORDI PLAY

que, si es mira des del punt de vista econòmic global, el PSOE va fer un canvi molt important i difícil de fer, un canvi d'orientació de política econòmica que, després, amb la continuïtat del PP, ens ha permès entrar a la unió monetària europea, però era molt important que, en el seu moment, el PSOE endegués aquest canvi i ho va fer a través del ministre Solbes. D'això també n'estem satisfets. Però aquestes millores sovint no van lligades a un canvi de sensibilitat. I, així com hem aconseguit més coses amb el PP, la sensibilitat social del PP, en ocasions, ens preocupa. El cas més clar s'ha donat amb la llei d'estrangeria. En alguns temes el PP no ha afrontat millores de l'estat del benestar. Sóc crític amb algunes mancances des del punt de vista sanitari, o amb les pensions. I és veritat que, a nivell autonòmic, malgrat que ens hagin fet uns traspassos i un conjunt de plantejaments importants, la sensibilitat vers l'estat plurinacional per part del PP és molt escassa. Amb els socialistes, hi va haver un moment que això havia millorat molt. També és veritat que això millora molt, però després, el senyor Felipe González se'n va, es posa al davant el senyor Almunia, i és clar, aquests dies assistim a una exhibició del que jo crec que és un gran disbarat. Quan sents que els socialistes diuen que s'ha d'anar amb Esquerra Unida per evitar que els nacionalismes puguin influir en la governabilitat de l'estat, això és una de les ximpleries i dels despropòsits més grossos que he sentit. Pels partits estatals hauria de ser una obsessió que els nacionalistes in-

tervinguéssim en la governabilitat de l'estat. Em sorprenen declaracions d'aquest estil, sincerament no les entenc, i que indiquen que en aquests quatre anys a l'oposició, en lloc d'obrir els seus punts de vista, han fet una regressió.

—A vostès els han acusat moltes vegades de doble llengua... potser això que explica del PSOE és un altre cas de doble llengua...

—Tenim un avantatge. Som un partit nacionalista que va del centre-dreta al centre-esquerra. Al nostre partit i a la coalició hi ha gent democristiana, hi ha gent socialdemòcrata, hi ha gent liberal... Tenim i abastem un espectre molt ampli, que ens permet ocupar un espai de centre, i que ens permet tenir una capacitat de negociació amb totes les parts. És un èxit, que, a més, els altres ens el potencien. És a dir, quan el senyor Arenas diu que el missatge del senyor Piqué és idèntic que el de Vidal-Quadras, nosaltres anem al centre. Quan el senyor Almunia intenta arribar a acords amb EU, ens tornen a col·locar al centre. Com que ells intenten anar als extrems, nosaltres som cada cop més centrats. Això ens dóna possibilitats d'explicar a la gent que som un vot útil, perquè la gent que vol una política centrada té ben clar què ha de fer.

—Hi ha hagut una reunió de la Declaració de Barcelona a Bilbao. Amb la situació del País Basc, aquest document està prenent més protagonisme del previst?

—Sempre ha tingut importància la Declaració de Barcelona. Molta gent ha intentat explicar que és una

"L'única observació que faig a la gent d'ERC és que, anar en coalició amb un partit d'obediència espanyola, no sé si és el més nacionalista que es pot fer ara. Diuen 'no, és que vostè s'equivoca. Ara, això del nacionalisme ho deixem una mica de cantó i ara juguem a esquerres'."

eina d'enfrontament, i no és cert. La Declaració de Barcelona és un esforç de quatre partits, CiU, el PNB i el BNG, per explicar que des del nacionalisme democràtic, dialogant i amb voluntat constructiva, es pot avançar en la defensa de la pluriculturalitat de l'estat espanyol i del plurilingüisme. I això és la Declaració de Barcelona. La reunió que hem fet a Bilbao, és un crit d'atenció perquè facin el favor de no dimonitzar els partits nacionalistes, en concret els bascos. La pau només es podrà aconseguir a través del diàleg. I aquesta ha estat la nostra voluntat en la trobada de Bilbao, fomentar la cultura del diàleg i de la pau. Hi haurà qui no ho veurà així, que ens dimonitzarà, que ens acusaran de reunir-nos per no sé què... Ens reunim perquè creiem que l'única eina important és el diàleg! Jo aniré a la campanya amb un eslògan que és 'La força positiva', perquè creiem que s'han de fer accions positives. Intentar marginar el PNB no és una acció positiva.

A Bilbao també hem tractat un conjunt de punts amb els quals podem col·laborar els tres partits, des de la democràcia, el diàleg, el respecte a les normes del país, etc. Si em puc reunir amb el senyor Arenas o el senyor Almunia per veure en quins punts podem coincidir o no, per què no ho puc fer amb el PNB?

—En la darrera reunió dels signants de la Declaració s'han establert punts d'acord programàtic...

—No en els programes, sinó que fixem una sèrie de punts en què nosaltres col·laborarem en la propera legislatura. Tant BNG, PNB com nosaltres treballarem perquè es reconegui la plurinacionalitat de l'estat espanyol. És evident que la reforma del Senat ha d'anar lligada a aquesta plurinacionalitat, i com que tenim una llengua i cultura pròpies defensarem la presència directa a la Unesco. També és evident que defensem el reconeixement del plurilingüisme. Són coses amb què algú potser no hi està d'acord, però que defensarem.

—Tan complicat és arribar a un acord d'actuació conjunta entre els signants de la Declaració, després del dia 12 de març?

—El que no farem és intentar pactar uns acords de front comú contra ningú. Entre d'altres coses perquè som quatre partits nacionalistes que ens reunim, CiU, PNB i BNG, que ens reunim a Bilbao per arribar a acords, a veure què podem fer per afavorir la defensa

JORDI PUJOL

"El congrés del Bloc em va causar una impressió extraordinària."

"És una d'aquelles coses que et permeten sentir la il·lusió de ser soci o de col·laborar amb aquesta gent a Europa. Em vaig sentir francament feliç."

de la plurinacionalitat de l'estat espanyol, però és evident que la nostra ideologia econòmica i social és diferent. Amb el BNG puc posar-me d'acord sobre el respecte a les llengües de l'estat, o en què hem de tenir un representant a la Unesco. És obvi que el model de societat que defensa el BNG no és el mateix que defensa CiU. Potser, des del punt de vista social i econòmic, la nostra ideologia s'assembla més a la del PNB. Però mirant totes les diferències que tenim les formacions seria difícil fer plantejaments comuns en alguns temes. El BNG, alguns cops, es pot posar d'acord amb Esquerra Unida, amb què no tenim cap punt de contacte.

—El BNV també ha negociat amb EU per anar al Senat...

—Bé, sí. Això és el que jo dic de les tàctiques. Hi ha coses que deixen una mica sorprès. La gent ara prima la tàctica, en molts casos per sobre de les ideologies. Des del punt de vista de CiU, no hi estem d'acord. Mai ho farem això d'anar amb una coalició pre-electoral, amb una gent amb la qual no estem d'acord des del punt de vista ideològic. I ho he dit alguna vegada referint-me al cas del pacte entre Esquerra i el PSC. La tàctica és legítima, però quan la portes massa lluny la gent no et creu, perquè arriba un moment que has de renunciar a molts plantejaments ideològics.

—L'acord entre PSC, ERC i IC-V al Senat té entre els punts clau reformar aquella cambra, objectiu que també formulen vostès...

—Tinc ganes de veure com es posen d'acord el PSC i ERC en la manera de reformar el Senat. Hi ha gent que diu que el Senat ha de ser la cambra de les autonomies. Jo vull

que representi la plurinacionalitat de l'estat espanyol. M'agradaria saber què proposaran PSC i ERC. Potser proposaran una cosa que ens entusiasma. Però a mi em costa imaginar que el PSC proposi una cosa que entusiasmi Esquerra i que li deixi fer el PSOE. Són tantes les contradiccions que s'acaben generant... El temps dirà qui té la raó.

—Aquest moviment tàctic d'ERC creu que pot difundir possibles acords de futur entre vostès?

—No ho crec perquè és un moviment tàctic. Primer s'han abstingut [en la investidura del president de la Generalitat de Catalunya] i han deixat escollir el president en primera volta i ara pensen: "ens convé anar amb els socialistes". Bé, ja veurem a la propera, però

“I l'Artur Mas i el president Pujol és molt positiu”

JORDI PLAY

haurem de fer aquest joc tàctic. La qüestió que em preocupa és que hi hagi un grau de coherència important.

Des del primer dia hem dit que les portes són obertes a un pacte de govern. I com que no depèn de nosaltres, depèn d'ells, ja veurem. També els vam oferir d'anar en llistes conjuntes a l'estat i ens van dir “mira, ara no ens convé”. És qüestió de no posar-se nerviosos i ja en parlarem. Estan en el seu dret. L'única observació que faig a la gent d'ERC és que, anar amb una coalició amb un partit d'obediència espanyola, no sé si és el més nacionalista que es pot fer ara. Diuen “no, és que vostè s'equivoca. Ara, això del nacionalisme ho deixem una mica de cantó i ara juguem a esquerres”. Ens recriminen que hem donat suport a governs del PSOE o del PP, però mai se'ns acudirà presentar-nos lligats de mans i peus amb un partit de dependència espanyola. Crec que és molt diferent.

—*Es pot descartar que CiU faci un pas més en la seva implicació en la governabilitat i formi part d'un futur govern espanyol amb ministres?*

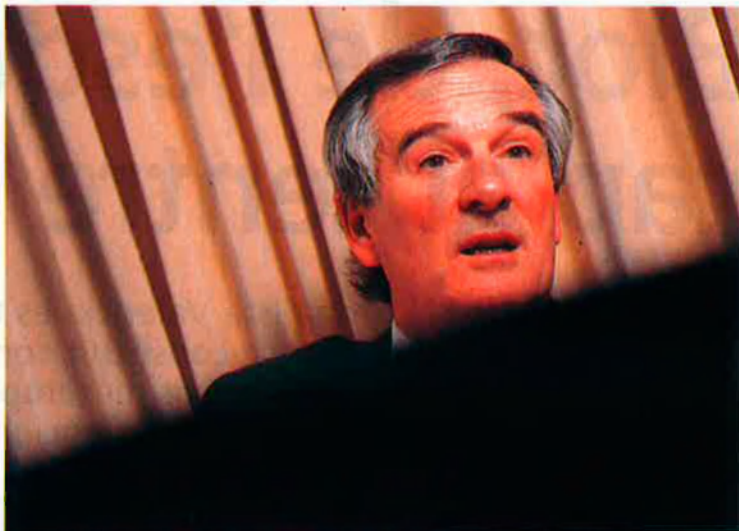
—Nosaltres apostem per la governabilitat de l'estat i seria una bestiesa dir que mai entrarem en un govern espanyol, no té sentit i algun dia ho farem. Però avui encara no es donen les condicions per a fer-ho. Un partit no pot ser dins del govern d'Espanya i alhora reivindicar. Seria absolutament deshonest. Es podria dir que des de dintre aconseguiríem més coses, però això no s'ho creu ningú, acabariem fent un paper molt galdós i, com a màxim, acabes essent un Pepito Grillo, que acabes traint un govern. Això és el que no s'ha de fer mai, quan s'entra en un govern. Només podrem entrar en un govern el dia que es produixin unes certes condicions. Quan tinguem una estabilitat pel que fa a l'autogovern i que s'hagi arrenjat satisfactòriament el sistema de finançament de Catalunya. I, per descomptat, que estiguem d'acord amb la política econòmica i social. L'autogovern i el finançament són peces clau.

—*Què li va semblar el congrés del Bloc Nacionalista Valencià?*

—Em va causar una impressió extraordinària. Va ser un acte molt bonic i em va deixar impressionat la quantitat de gent, el seu esperit, la quantitat de joves, les coses que es van dir. Em va agradar especialment la intervenció del senyor Mira, la vaig trobar carregada de potència, de sentiment nacionalista i molt pertinent. Per tant, són d'aquelles coses que et permeten sentir il·lusió de ser soci o col·laborar amb aquesta gent a Europa. Em vaig sentir francament feliç.

—*Es pot dir que el Bloc és una mena de fill ideològic de Convergència?*

—Hi ha situacions ideològiques diferents, perquè el Bloc té uns components ideològics diversos, però és un dels casos en què ens podem entendre en molts aspectes comuns pel que fa al nacionalisme. Això abans jo ho deia referint-me al PNB i al BNG. Amb el BNG tenim molts aspectes diferents, per exemple, pel que fa a l'organització de l'economia productiva, però en canvi és veritat que s'ha generat una relació de simpatia i afecte comú que ens permet col·laborar en alguns aspectes. I això és molt important, partits diferents, que no sempre defensen les mateixes posicions, són

capaços de generar uns sentiments que permeten col·laborar en punts concrets. Crec que aquesta és la gràcia de la política. Aquesta és una eina bàsica, i pel que fa al País Valencià, s'hauria de multiplicar.

—*Cap a la tardor vinent, tant CDC com UDC faran els congressos respectius. Les dues formacions han parlat d'enfortir la coalició...*

—No ho sé. D'entrada fem unes coses que són molt importants, com ara crear complicitats i col·laboracions entre els dos partits, amb d'objectius molt clars, com pot ser la idea que vam llançar de l'Horitzó 2010, o la intensa i magnífica col·laboració en les últimes campanyes electorals.

Hem començat una nova etapa, de col·laboració i participació amb un govern amb el senyor Duran i Lleida. Que ell formi part del govern i que també hi sigui l'Artur Mas, el president, és molt positiu. I jo, en aquestes eleccions, em sento especialment acompanyat per Convergència, però també per Unió i d'una manera especial, fins i tot, afectuosa. Per tant, hem de continuar en aquesta línia. L'eslògan que farem servir, “CiU, la força positiva”, no diu “les forces positives”, diu ‘la força’. És la línia que s'ha d'anar treballant, amb temps, sense que ningú hagi de fer més declaracions que l'altre.

—*També hi ha el tema del relleu de Jordi Pujol...*

—El relleu de Jordi Pujol a CDC no es planteja. El president Pujol continuarà essent el president de Convergència, per tant no ens el plantejem a curt termini. Però, no Convergència, sinó CiU hauran de presentar una candidat a les eleccions per a la presidència de la Generalitat de Catalunya i aquest candidat no serà Jordi Pujol. I qui haurem de posar? Doncs el millor de Convergència i Unió. És a dir, serà el millor que tindrem en aquell moment, el que pugui guanyar, que serà el millor, no de Convergència o d'Unió, sinó una persona que uns i altres, com passa ara, el sentin com a candidat. Aquest és el treball que hem de fer a CiU en els propers anys. Jo sóc optimista i per poc que anem fent les coses com en aquests darrers mesos, anirà bé.

“Només podrem entrar en un govern el dia que es produeixin unes certes condicions. Quan tinguem una estabilitat pel que fa a l'autogovern i s'hagi arrenjat satisfactòriament el sistema de finançament de Catalunya.”

J. Fortuny / E. Rimbau